

Sygn. akt V KK 316/22

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie skazanego **T. S.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 sierpnia 2022 r.

wniosku obrońcy skazanego w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 25 stycznia 2016 r., sygn. akt III K [...], zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...], z dnia 14 stycznia 2022 r., sygn. akt II AKa [...],

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 25 stycznia 2016 r., III K [...], uznał oskarżonego T. S. za winnego popełnienia siedmiu czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia (dokonując modyfikacji ich opisu i kwalifikacji) i wymierzył mu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 100 stawek dziennych, przyjmując wartość jednej stawki na kwotę 20 złotych. Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 stycznia 2022 roku powyższy wyrok zmieniono w zakresie rozstrzygnięć jednostkowych, wysokość kar łącznych utrzymując w mocy.

Wyrok Sądu II instancji zaskarżył kasacją obrońca skazanego. W kasacji podniesiono zarzuty rażącej obrazu prawa procesowego. Jednocześnie w związku z realną możliwością uwzględnienia zarzutów kasacyjnych obrońca wniósł o wstrzymanie wykonania kary.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy okazał się bezzasadny.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w. Przypomnieć po pierwsze należy, że prawomocne wyroki sądowe korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. postanowienie SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; postanowienie SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493).

Tego rodzaju następstwa złożonego nadzwyczajnego środka odwoławczego mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji wskazuje na jej zasadność. Wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. skutkować muszą przyjęciem, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. Jedynie taka ocena może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń.

W sprawie niniejszej – nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionych kasacji – tego rodzaju okoliczności nie wystąpiły.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

[as] ,